

„Amikor együtt voltak megkérdezték tőle: Uram, nem ebben az időben állítod helyre Izrael országát? Így válaszolt nekik: Nem a ti dolgotok, hogy olyan időkről és alkalmakról tudjatok, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett.” Apostolok cselekedetei 1,4-11

„Mindennek rendelt ideje van...” tudjuk jól a Prédikátor könyvéből, de azt is érezzük sokszor, milyen nehéz életünket az Isten órájához igazítani. Az Úr Jézus az ő földi tartózkodása idején – többször olvasunk erről – nagyon figyelt erre a mennyei lüktetésre, úgy és azt tette, amit az Atya elrendelt. Látjuk őt nap mint nap órákat elvonulni, imádságos csendben lenni, hogy ráhangolódjon és elkérje a felülről való útmutatást. Még neki is szüksége volt erre. Így tanítja a mennybemenetel előtt türelmetlen tanítványait is arról, hogy minek van itt az ideje.

Uram, mikor? Nem most? - kérdezi a tanítvány. És jó, hogy kérdez. Felhossa szívéből azt, ami ott van. Nyilvánvalóvá válik az, ami foglalkoztatja. Még akkor is jó, ha ez felmutatja esendőségét, kizárólag földre irányuló gondolatait, téves elképzeléseit Isten országáról, az Úr Jézus céljairól. Ezek alapján láthatjuk, ők – még a feltámadás után is – abban reménykedtek, hogy Jézus Izrael földi országát virágoztatja fel. A saját életük dolga, népük és sorsukkal kapcsolatos vágyuk volt az első helyen: az, ami a földre irányul. Időről időre felbukkan életünkben is a 'jőjjön el az én országom, legyen meg az én akaratom' vágya. Azt nézzük, ami a szemünk előtt van. Ezen a napon az Úr Jézus a mennyei dolgok látására hív.

Jézus helyre teszi a kérdést. Mert míg ők a földi országukra fókuszálnak, az Úr a mennyei felé indul el: micsoda kontraszt! A Jézusra figyelő tanítvány látja, hogy az Úr nem marad a földi keretek között, mert nem ezért jött. Annak idejét, lehetőségét, hogy Izrael országa helyre áll nem zárja ki, de titokként az Atya kezébe helyezi, s olyat ad a tanítványok keze ügyébe, amivel nekik kell törődni. Órát egyeztet velük, hogy megnyerjék annak a mennyei lüktetésnek az ajándékát, melyet maga Jézus is figyel és követ az ő szolgálatában.

Ez az ajándék a Szentlélek érkezésével lesz teljes, amikor már ők is a mennyei célokat fogják tudni szem előtt tartani, megtanulnak a mennyben uralkodó Isten Fiáról bizonyosságot tenni, az ő követtségében járni, az ő eszközei lenni ebben a világban. Szó sincs arról, hogy Jézus kivenné őket innen, de szívük vágyát Isten akaratához igazítja: a földi célok helyébe mennyei célt ad. Így kapjuk mi is tőle személyes küldetésünket: a hit által látjuk őt, értjük meg gondolatait, velünk közölt akaratát, melyet Lelkének vezetésével vihetünk véghez itt és most, ahová helyezett bennünket: gyülekezetünk, családjunk, népünk közösségében. Ámen.

„Ezek valamennyien egy szívvel és egy lélekkel kitartóan vettek részt az imádkozásban az asszonyokkal, Jézus anyjával, Máriával és testvéreivel együtt.” Apostolok cselekedetei 1,12-14

Folytatjuk sorozatunkat, melyben a keresztyén közösség alapvető szolgálatait járjuk végig, s ahogy haladunk előre azt láthatjuk, hogy bár alapvető kérdésekről szól a tanítás, s könnyen azt mondhatjuk: hát ezt tudjuk, nincs semmi újdonság azokban, ami itt elhangzik; mégis sokszor nem is olyan egyértelmű, hogy mi ezeket jól végezzük-e? Szó volt a feltámadotról szóló bizonyágtételről, szó volt a egyház vezetéséről, legutóbb két hete a gondoskodás szolgálatáról, ma pedig az Isten népének egy újabb alapvető tevékenysége áll itt: az imádkozás.

Az Úr Jézus a mennybe ment, megszakadt az addigi kapcsolat, bár ezt a helyzetet az átmeneti negyven napban már bizonyára tanulgatta a tanítványi kör, most már teljesen más a helyzet. A Mesterrel és a mennyei Atyával nincs más összeköttetés, mint az imádkozás. A kapcsolatfelvétel megtörténik amikor visszatérnek állandó szálláshelyükre: a tanítványok, asszonyok, Jézus családja, akik szemtanúi voltak a feltámadásnak és a mennybe emeltetésnek, most így tudják megszólítani, kérni az Urat. A várakozás idején vannak: a megígért Lélek áradását várják, ami mai szavakkal élve a szeléssávú kapcsolatot jelenti majd közöttük és Isten között.

Szükség van az isteni vezetésre, szükség van a közvetlen kapcsolatra, ha Isten népe be akarja tölteni küldetését. Mert ahhoz tényleg tudnia kell Isten akaratát, el kell kérnie a következő lépést. Az imádság során nem csak mi beszélünk, nem csak szívünket önthetjük ki, hanem teljesen ráhangolódunk, rákapcsolódunk Isten valóságára. Az 'egy szívvel és egy lélekkel' kifejezésben hiszem, hogy nem csak az fejeződik ki, hogy minden gondolatuk egy volt és hogy egy akaraton voltak, de az is, hogy szívük és akaratuk találkozott a mennyyel, rá tudtak kapcsolódni arra a hullámhosszra, amelyen keresztül Isten üzenete megérkezhetett hozzájuk.

Kaptak útmutatást, itt például a megfogyatkozott tanítványi kör kiegészítésére, annak módjára, hogy miképpen töltsék be a megüresedett helyet Istennek tetsző módon. És imádságuk oly módon is célba ért, hogy amire teljes szívvel vágyakoztak, hogy az Úr ígérete beteljesüljön, hogy Isten az ő Lelkét kiáraszsa rájuk, az is megvalósult rajtuk éppen az imádság helyén. Így maradtak Isten teljes jelenlétében, bár szemükkel már nem láthatták az Urat. Számunkra is ez az út, melyet a gyülekezet egész közösségében kell gyakorolnunk. Sokan figyelmeztetnek ma: az Isten népe életében nincs egészen helyén az imádság – s jó komolyan vennünk az ilyen irányú figyelmeztetéseket, mert az Istennel való élő kapcsolat forrása ez!

Jelen van-e az egy szív és egy lélek valósága a gyülekezet imádságában ma? Volt, amikor az istentisztelet végén valaki úgy nyilatkozott: ezt és ezt imádkozta a lelkész – elszomorodtam: ami a templomban elhangzik, az nem egyéni imádság, hanem közös Isten elé lépésünk: nem a lelkész, hanem a gyülekezet imádkozik. Vagy mégsem? Amikor botladozunk az imaközösség megtartásában – és hálás vagyok azokért, amikor sikerül, jó kimondani egymás imádságait megerősítő áment, lélekben összekapaszkodva együtt vinni Isten elé közös dolgainkat. De mégis olyan nehezen megy sokszor! Meg kell erősödnünk az imádság szolgálatában, hogy így, Isten előtt együtt megállva valóban az ő Lelkének vezetését kapjuk meg szolgálatainkban, hogy az ő akaratát követve végezhessük el feladatainkat. Ámen.

HIRDETÉSEK (05.21)

1. Keresztelés

Bartha György és Bartha Vivien második gyermeke, Boglárka részesült a keresztségben, valamint Gecző István és Kása Róza első gyermekét Léna Johannát kereszteltük meg. Isten áldása legyen a családok életén!

2. Alkalmaink

Szerdán 18 órakor énekkari próbát, pénteken 18 órakor bibliakört tartunk. Szombaton 9 órától gyülekezeti napra készülünk, gyermekek és felnőttek számára különféle programokkal, az egymásra találás és a közös lelki feltöltekés lehetőségét kínálva minden korosztálynak. Pünkösd napjain 10 órakor tartunk úrvacsorás istentiszteletet. Mindkét ünnepnapon keresztelés is lesz: Cseh-Szombathy Péter és Annus Réka kisfiát Sámuel, valamint Tolnai Gábor és Tolnai-Pálóczy Enikő kislányát, Zsófiát kereszteljük meg. Áldást kívánunk rájuk!

3. *Ég és föld* címmel meghirdettük gyülekezetünk nyári táborát július 20-23. napjaira. Pünkösd ünnepéig várjuk az érdeklődők jelentkezését!

Gyermekhetünket július 3-7. között tartjuk az 5-12 éves korosztály számára. A jelentkezési felületet május 15. és június 15. között lesz nyitva.

4. Presbitériumunk pénteki ülésén hivatalosan is elindította a presbiterválasztás folyamatát, annak menetrendjének megállapításával. Megválasztotta a választási bizottságot, melynek tagjai pünkösd ünnepén tesznek fogadalmat.

Ezek mellett tárgyalt presbitériumunk a martonvásári szolgálatok és azzal kapcsolatos feladatok ellátásáról is: miután az ottani gyülekezet létszáma jelentősen megfogyatkozott, s presbitériuma lemondott, jelenleg a lelkészi állás fenntartására nem képes, ezért az Egyházmegye vezetése velünk egyeztetve júniustól tervezi az ottani református közösség gyúrói gyülekezetéhez sorolását.

Az Úr Jézus legyen gyülekezetünknek és életünknek őriző pásztora!